

F. t. l. om planlægning

- Klagesystemet forenkles således, at der som udgangspunkt kun kan klages én gang og visse mindre sager gøres endelige. Hovedreglen er, at klagesagerne afgøres af miljøministeren/pågældende styrelse, mens visse større sager afgøres af et uvildigt klagenævn.

Planlovene

Den gældende planlovgivning er for hovedpartens vedkommende tilvejebragt ved den såkaldte planlovsreform i perioden 1969-75.

Første del af reformen omfattede by- og landzone-loven og tilbudspligtloven, der gennemførtes i 1969 samtidig med ændringer i naturfredningsloven, landbrugsloven m.fl.

Anden del af reformen kom i 1973 med lands- og regionplanloven og den nu ophævede lov om regionplanlægning i Hovedstadsområdet.

Ved tredje del af reformen i 1975 gennemførtes kommuneplanloven med de nødvendige ændringer i en række andre love.

Dertil kommer lov om sommerhuse og camping m.v., der var en af de jordlove, som blev gennemført i 1972 i forbindelse med Danmarks indtræden i EF, samt lov om ekspropriation til byudvikling, der blev gennemført i 1980.

Endelig stammer lov om parcelsalg fra 1922.

Der er gennemført en del ændringer i planlovene i de sidste 10 år. De væsentligste omfatter:

- ændringen af by- og landzone-loven i 1980, hvorved Miljøankenævnet indsattes som klagemyndighed,
- ændringen af sommerhusloven i 1983 vedrørende helårsbeboelse i sommerhusområder,
- ændringen af by- og landzone-loven i 1983, hvorved zonelovskompetencen i landsbyer overførtes til kommunerne,
- ændringerne af håndhævelsesbestemmelserne m.v. i plan- og miljølovene i 1984,
- ændringen af kommuneplanloven i 1985 vedrørende forenklinger i procedurer m.m.,
- reglerne om tilbageførsel af arealer til landzone fra 1985,
- ændringerne af reglerne om region- og sektorplanlægning på Miljøministeriets område fra 1987,
- ændringen i by- og landzone-loven i 1987 med henblik på lempelse i adgangen til at etablere virksomhed i nedlagte landbrugsbygninger og
- i foråret 1989 ændringerne i lands- og regionplanloven vedrørende konsekvenser af Hovedstadsrådets nedlæggelse, gennemførelse af EF-direktivet om vurdering af virkninger på miljøet (VVM) samt skovrejsning.

Planlovsreformens gennemførelse

Med lands- og regionplanloven blev der for første gang lovgivet om en sammenfattende fysisk landsplanlægning.

Siden 1975 har miljøministeren hvert år afgivet en redegørelse om landsplanarbejdet.

Redegørelserne har behandlet ét eller flere særlige temaer inden for planlægningen og har bragt oversigt over planlægningen på statsligt, regionalt og kommunalt niveau.

Redegørelserne har været vigtige signaler fra regering og Folketing til kommuner og amtskommuner om de overordnede interesser og hensyn, som skal varetages i den decentrale planlægning.

Landsplanredegørelsen fra 1988 har karakter af et debatoplæg om selve styringsmidlerne i landsplanlægningen og er, som nævnt i indledningen, en del af grundlaget for dette lovforslag. Den seneste landsplanredegørelse fra 1989 omhandler den regionale udvikling i Danmark.

Der er siden 1977 udsendt 21 landsplandirektiver hvoraf 16 stadig er gældende. Direktiverne omhandler dels sikringen af arealer til større anlæg, f.eks. naturgasledningerne og Storebæltsbroens landfæster, dels varetagelsen af overordnede interesser og bevarelseshensyn, f.eks. beskyttelsen af Danmarks kystområder ved direktivet om ferie- og fritid.

Det var et hovedsigte med planlovsreformen, at der skulle tilvejebringes sammenfattende planer for alle amtskommuner og kommuner.

I 1989 er tredje generation af regionplaner fremsendt til miljøministerens godkendelse.

De første regionplaner blev gennemført i 1978-80. De omhandlede primært bymønstret, herunder fordelingen af byvæksten og placeringen af større centre, institutioner, forsyningsanlæg, veje m.m. Ved de senere revisioner er det især lokaliseringsspørgsmål og arealinteresser i det åbne land, som er blevet behandlet.

I lyset af den nedtoning af planlægningsprocedurerne vedrørende de enkelte interesseområder, som blev indledt ved lovændringer i 1987 på baggrund af Arealudvalgets første delbetænkning, og som videreføres med de nu fremsatte lovforslag på miljø- og naturfredningsområdet, vil regionplanlægningen for det åbne land få en endnu væsentligere betydning. Dette afspejles også i, at gennemførelsen af EF-direktivet om vurdering af større enkeltprojekters virkning på miljøet (VVM) er blevet knyttet til regionplanproceduren.

Alle landets kommuner har tilvejebragt kommuneplaner og den 4-årige vurdering af planerne er iværksat i mange kommuner. Det kan forventes, at anden